

Z judikatury Nejv. a Nejv. správního soudu.

Úrazové pojištění.

(Podává odborový přednosta Vladimír Šmidek.)

K §§ 19 a 20 uh. min. nař. č. 4790 z roku 1917. Nesplnění ohlašovací povinnosti má pro majitele podniku v zápětí vyloučení námitek, směřujících proti správnosti stanovení základu pro vypočtení pojistných příspěvků. — Nepodá-li majitel podniku, do nebezpečenské třídy zařazeného, k placení příspěvků povinný, včas předepsaného výkazu započítatelných mezd vyplacených v účetním roce, stanoví podle §u 19. uh. min. nařízení č. 4790 z roku 1917 Zemská úřadovna pro dělnické pojištění započítatelnou mzdu podle dat jí po ruce jsoucích.

Žalovaný úřad vzal za prokázáno a stěžující si stranou zůstalo nepopřeno, že stěžovatel nesplnil ohlašovací povinnost v právě citovaném §u 19. stanovené.

Podle §u 20. téhož ministerského nařízení pak připouští se proti výměru o předpisu úrazových příspěvků odvolání, jemuž však nelze vyhověti mimo jiné z důvodu námítky, opřené o nesprávné stanovení započítatelného výdělku, bylo-li to vyvoláno nesplněním ohlašovací povinnosti v §u 19. uvedeném.

Má tedy nesplnění této povinnosti pro majitele podniku v zápětí procesní újmu, ležící v omezení odvolacího práva, neboť vyloučeny jsou pak námitky, směřující proti správnosti stanovení základu pro vypočtení pojistných příspěvků, k němuž ústav byl donucen právě pasivním chováním se majitele podniku.

Žalovaný úřad použil tohoto ustanovení a vyslovil praeklusi strany s námitkami shora uvedenými, jež tím hodnotil za námitky namířené proti stanovení započítatelné mzdy a odmítl se jimi věcně zabývatí.

V námitce stížnosti lze spatřovati výtku, že úřad se měl s věcnými námitkami tam uvedenými vypořádati.

Tato výtku byla by jen tenkrát odůvodněna, kdyby nešlo o věcné námitky směřující proti stanovení započítatelného výdělku.

Tomu však tak není.

Vytýká-li stížnost, že Zemská úřadovna pro dělnické pojištění při stanovení započítatelné mzdy připočítala i ony dny, kdy se v podniku nepracovalo, a onen personál (síly kancelářské, služebnou a kuchařku), který jest sice přihlášen u nemocenské pojišťovny, ale nepodléhá úrazovému pojištění, brojí tím právě proti stanovení započítatelného výdělku, popírajíc správnost složek použitých Zemskou úřadovnou při výpočtu jeho.

Leč námitky této povahy a za těchto okolností jsou dle svrchu citovaného §u 20. min. nař. č. 4790/1917 nepřipustné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 8. února 1929, č. 2570.)

Nemocenské, invalidní a starobní pojištění.

(Sděluje Dr. J. Lašková.)

Řízení. — O stížnosti, kterou podala do rozhodnutí (ministerstva sociální péče) Nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřizenců

v Praze, uvážil nejvyšší správní soud toto: Správní úřady řešily otázku, zaměstnavatelkou na spor vznesenou, zdali Nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízenců v Praze byla příslušna k náhradnímu pojištění Františka Pastyřika po rozumu §§ 11 a 13 nemocenského zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., otázku to, na jejímž zodpovědění byl závislý další výrok úřadu o povinnosti zaměstnavatele k doplacení nemocenských pojistných příspěvků okresní nemocenské pokladně. Obsahuje tudíž naříkané rozhodnutí výroky dva, jednak, že nebyla Nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízenců, pokud se týká Františka Pastyřika, pokladnou oprávněnou podle § 11, jednak, že zaměstnavatel jest povinen zaplatiti okresní nemocenské pokladně pojistné příspěvky za jmenovaného i za dobu, po kterou byl nezákonně odhlášen. Oba tyto výroky pocházejí od kompetentního úřadu (§§ 19, 41, 66 a 70 n. z.) a jsou proto schopny právní moci. K vývodům odvodního spisu žalovaného úřadu, že naříkaným rozhodnutím není nikterak rozsudečně zasaženo do právní sféry stěžovatelčiny, ježto pojištění zmíněného zaměstnance u ní zůstalo nedotčeno, poněvadž zákon nebrání duplicitě nemocenského pojištění, stačí podotknouti, že v daném případě šlo o otázku náhradního pojištění u pomocné pokladny ve smyslu §§ 11 a 13 n. z., a tím, že přípustnost tohoto pojištění byla úřadem popřena, bylo zajisté zasaženo do právní sféry této pomocné pokladny, stalof se pojištění u ní pro zaměstnavatele bezcenným, neliberující jej od povinného pojištění u okresní nemocenské pokladny, nehledíc ani k tomu, že nelze vylučovati možnost uplatňování kondikčních nároků vůči stěžující si pokladně. Ačkoli tedy v řízení správním bylo rozhodováno o právech Nemocenské pokladny soukromých úředníků a zřízenců v Praze, t. j. o tom, je-li oprávněna zmíněná zaměstnane pro případ nemoci náhradně pojistiti, takže jí příslušelo v řízení tom postavení strany, bylo administrativní řízení provedeno bez její účasti a nebyla o rozhodnutí I. a II. stolice vůbec vyrozuměna. V tomto opomenutí správních úřadů spatřovati jest zajisté vadu řízení. Zrušení naříkaného rozhodnutí pro vady řízení může však nejvyšší správní soud vysloviti pouze tenkrát, jde-li o vadu podstatnou, t. j. takovou, která je způsobila ztížení obranu stěžující si strany nebo jinak zasáhnouti v její práva. Stížnost jen všeobecně vytýká, že řízení správní, ač měla velice vážné námítky, bylo provedeno bez její účasti, nepopírá však správnost skutkových premis naříkaného rozhodnutí, zejména neuvádí, jaké návrhy a důkazy by byla v řízení uvedla, neuvádí vůbec, proč by v daném případě nedostatek jejího slyšení a vyrozumění mohl tvořiti podstatnou vadu řízení a proč tedy má za to, že nedostatek ten její obranu ztížil. Jen v tom případě, kdyby stížnost uváděla, proč neúčasti stěžovatelky při administrativním řízení jí vznikla nějaká újma na právech, mohl by nejvyšší správní soud posouditi, zda zmíněný nedostatek řízení jest vadou podstatnou. Toho však stížnost neučinila, nemohl proto nejvyšší správní soud výtce vadnosti řízení přiznati oprávněnost. Důsledkem toho bylo stížnost, jež jiných námitek neuplatňuje, zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález Nejv. správního soudu ze dne 26. listopadu 1928, č. 23.456/27.)

K §§ 6 a 66 n. z. — Dokud trvá potřeba lékařské pomoci a léků, nutno pokládati pojištěnce za nepřetržitě nemocného podle nemocenského zákona, beze zřetele na to, zda snad podle vědy lékařské jde o jednu a touž nemoc či o choroby různé. — Řízení. — Ve sporu všeobecné veřejné nemocnice v N. s okresní nemocenskou pokladnou v P. podle § 66 nemocenského zákona ze dne 30. března 1888, ř. z. č. 33, rozhodlo ministerstvo sociální péče v pořadu instančním, že jmenovaná pokladna jest dle § 8, odst. 3. cit. zákona povinna nahraditi